

J. J. PÉREZ BENLLOCH

Més de la mateixa

A aigua passada és molt fàcil encertar-la. Però resulta obvi que en aquest País Valencià amplis sectors de l'esquerra confongueren els desitjos amb la realitat i es pensaren que en aquestes eleccions autonòmiques i municipals anava a produir-se un canvi extraordinari i favorable en les preferències de l'electorat. Gents reflexives, avesades al ritual electoral, es van pensar fins a l'últim moment, en la vetllada del passat dia 25, que la dreta es batia en retirada i que era imminent el canvi. En contrapunt a aquesta eufòria, cal subratllar que, així mateix, entre alguns clans dirigits del PP, en sintonia amb això, va cundir el pànic quan es difongueren les primeres notícies aplegades a peu d'urna. El món els va caure damunt davant la perspectiva d'un fracàs contra el qual s'havien vacunat al llarg de les jornades mitineres i mitjançant els sondejos d'opinió que els confirmaven la seua preeminència, encara que no tan contundent com ha acabat sent.

Eufòries i temors comprensibles que no resisteixen, tanmateix, la menor anàlisi objectiva i partidista. Hi ha prou amb recordar en aquest sentit que l'agència demoscòpica oficial, el Centro de Investigaciones Sociológicas, no va detectar un enfonsament del PP a pesar de la prospecció que va realitzar en plena guerra de l'Iraq. No hi va influir la guerra, ni el desgavell del Prestige (el PP ha guanyat a la Costa da Morte), ni la vaga general, ni altres *chapapotes* que li han emergit al partit que governa, incloent-hi la presumpta aversió o distanciament que provoca el to admonitori del president José María Aznar. Era evident que el poble sobirà no li passava factura als governants perquè, entre altres coses, tampoc no trobava les seguretats desitjables entre l'oposició. No, almenys aquí, en el marc autonòmic valencià, on, en el sùmmum dels esperpents, l'alcalde d'Alacant, l'aparentment desacreditat Díaz Alperi, ha revalidat la seua majoria absoluta.

Devem suposar que entre els fets d'aquí i els de la resta d'Espanya han de coincidir algunes motivacions que se'ns escapen, encara que genèricament podem al·ludir a la deriva conservadora que preval a falta d'una alternativa, la socialista de Rodríguez Zapatero, que solament acaba d'emergir. Però ens sembla indubtable que, es jutge com es vulga, entre els valencians ha funcionat l'efecte galvanitzador d'Eduardo Zaplana, sense l'ex molt honorable és descartable que el candidat Francesc Camps haguera pogut copar la majoria absoluta. El guanyador ha estat Zaplana, i això té el seu corol·lari. D'una banda, el revaloritza per-

sonalment en la lluita pel poder que s'albira a Madrid. D'una altra, es referma com a referent conservador imprescindible en aquesta autonomia. El seu interès no era el més desinteressat.

Insistesc en aquest aspecte perquè em sembla fonamental, en contrast amb les desqualificacions que li plouen a l'avui ministre de Treball. Al nostre parer, la seua contribució ha estat decisiva i, aïhora, exponent de la dèbil sensibilitat —diguem-ho així— autonomista que batega per aquest terme. No parlem ja de la buidor constatada dels líders indígenes de qualsevol obediència. En fi, que continuem sent perifèria política modelable i previsible. L'escrutini no deixa espai per al debat. Sobretot perquè el discurs de l'esquerra ha estat tan pla com inaudible i moderat. Es va optar —suposem que tàcitament— per una campanya tranquil·la, sense cornades ni crispacions, per seduir el vot de centre, i aquestes han estat les conseqüències: més encara de la mateixa. No podem saber si haguera estat d'una altra manera en cas d'haver fet un discurs més agressiu.

Un glossari dels resultats únicament ens porta a furgar en la derrota. Deixarem aquesta tasca als perits en la matèria. Més urgents ens resulten altres qüestions, i no és la menor preguntar-nos sobre la tutela que, segons sembla, continuarà emparant el govern de la Generalitat. Quin marge de maniobra tindrà el nou president, si és que en té cap, captiu com està del seu valedor? La composició del futur Consell ens donarà alguna llum sobre aquesta matèria, si bé els primers indicis no són encoratjadors. Tot seguirà en l'òrbita zaplanista, amb Francesc Camps com a principal vicari, més vigilat que abrigat.

Els socialistes i l'Entesa hauran de meditar si les seues estratègies són les adequades. Han valgut per assolir uns avanços pírrics, però com a alternativa estan a anys llum.

Amb temps per davant, i d'això no els en faltarà, hauran d'esforçar-se intel·lectualment per no anar a remolc de les iniciatives conservadores, a les quals sovint han replicat tard i confusament. Penseu en la fràgil rèplica a la política del PP, o en el travallengua amb què han ofertat el Pla Hidrològic Nacional. I a més, hauran de veure la manera de conquistar el vot jove, que no ha estat seu, sinó de Sa Santedat el Papa.

Quant al Bloc Nacionalista, que santa Rita els il·lumine. És clar que sempre es podran consolar amb l'hostiassa que s'han pegat els regionalistes blavers, que ens han obsequiat amb l'única nota joirosa d'aquestes eleccions.

“Quin marge de maniobra tindrà el nou president, Francesc Camps, si és que en té cap, captiu com està del seu valedor, Eduardo Zaplana?”